



Як захистити викладачів та вчителів від «Міністерства ліквідації освіти і науки»

У гарячці президентських перегонів майбутня влада наобіцяла освітянам зарплати не нижчі за 4 тис. доларів. Нині цього вже немає — «ні обіцянок, ні пробачень».

Мало не щодня очільники нинішнього Міністерства освіти і науки (які зроду не працювали у школі чи вищому навчальному закладі) шокують освітянську та наукову громадськість своїми «революційними» ідеями. Бурхливу суспільну реакцію викликали зміни до законодавства, запропоновані народними депутатами, та урядові ініціативи, що стосуються скасування доплат освітянам. Зокрема, пропонується скасувати доплати вчителям за класне керівництво та перевірку навчальних робіт; завідування кабінетами, майстернями, спортзалами, навчально-дослідними ділянками; обслуговування комп'ютерної техніки; проведення позакласної роботи з фізичного виховання учнів; завідування бібліотеками та роботу з бібліотечним фондом підручників. На додачу — скасувати підвищення ставки за педагогічне звання «старший учитель»; норми про обов'язковість письмової згоди вчителя щодо роботи на неповну ставку.

Викладачам вищих навчальних закладів пропонується скасувати доплати за вчене звання та науковий ступінь; не фінансувати наукові дослідження 90% українських вишів; ліквідувати державне замовлення; на свій, чиновницький, розсуд визначати кандидатури очільників ВНЗ та терміни їхнього перебування на посаді; зменшити

кількість студентів, які отримуватимуть стипендії.

Створюється враження, що новітні урядовці й здалеку не бачили ні Конституції, ні Кодексу законів про працю, ні законів «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про оплату праці».

Проте «борці з надбавками», тавруючи систему доплат вчителям та викладачам вишів, про себе, любих, не забули. У вересні зарплатня прем'єр-міністра становила 61 916 гривень, міністра інфраструктури — 55 390 гривень, міністра освіти і науки — 38 288 гривень. Оскільки, згідно з постановою Кабінету Міністрів, максимальний посадовий оклад керівника державного органу може становити 24 тис.грн, все решта, зрозуміло — ті самі «ганебні» надбавки.

Тобто, за логікою нинішньої влади, надбавки для урядовців, депутатів, місцевих чиновників, премії 400% — це перемога, а доплати для працівників освіти, культури, охорони здоров'я — це «зрада».

Нагадаємо, що нині середня зарплата в освіті становить 7-8 тисяч гривень на місяць.

Отже, освітні «новації», запропоновані новою владою, суперечать європейським цінностям, порушують конституційні права освітян, учнів та студентів, зрештою, знищують українську освіту і науку.

Команда «Рідної країни» стала на захист українських освіти та освітян. З ініціативи Громадського руху «Рідна країна» та його очільника, відомого

політика і науковця **Миколи Томенка**, на сайті Президента України зареєстрована петиція **«Не допустити скасування доплат і надбавок педагогам, викладачам вищих навчальних закладів та стипендій студентам»**.

Коментуючи свою ініціативу, Микола Томенко зазначив: «Тривожна тенденція: ми сьогодні боремося не лише за підвищення оплати праці освітянам, а за збереження бодай того, що вони мають! Країна може втратити кращих науковців, які перейдуть до приватного сектора чи й виїдуть за кордон. Як і студенти, котрі втратять можливість отримувати стипендії. Мене шокує позиція очільників профільних міністерства та парламентського комітету. Вони б мали домагатися підвищення оплати праці освітянам, збільшення фінансування наукових проектів. Натомість — влада здає інтереси і всієї наукової спільноти, й студентів, яким не залишається іншого вибору, ніж навчатись у Польщі, Чехії чи деінде».

На сьогодні наша петиція набрала понад 5 тисяч голосів. Для того, щоб вона була розглянута, потрібно 25 тисяч голосів підтримки.

Закликаємо вчителів, викладачів, науковців, студентів, усіх українських громадян підтримати петицію.

Даймо шанс молодим людям на якісну освіту в Україні, а педагогам — можливість працювати за фахом.

«Рідна країна»

№22/077440-еп

Не допустити скасування доплат і надбавок педагогам, викладачам вищих навчальних закладів та стипендій студентам

Автор (ініціатор): Томенко Микола Володимирович

Дата оприлюднення: 29 жовтня 2019

ВІДПОВІДЬ НА ПЕТИЦІЮ

ТЕКСТ ПЕТИЦІЇ

ПІДПИСАНТИ

Бурхливу суспільну реакцію викликали зміни до законодавства, запропоновані народними депутатами, та урядові ініціативи, що стосуються:

1.Скасування доплат вчителям за класне керівництво та перевірку навчальних робіт; завідування навчальними майстернями, кабінетами, спортивними залами.

5005

голосів з 25000 необхідних

Статус: Триває збір підписів

Залишилося 76 днів

Для того, щоб підтримати петицію,

Більшість киян підтримує «Рідну країну»

Підсумки опитування.

Читайте на 2 шпальті

Ні — продажу землі іноземцям та олігархам!

Лідер Громадського руху «Рідна країна» Микола Томенко про необхідність захистити українське село.

Читайте на 3 шпальті

Добрі справи «Рідної країни»

Трахтемирів: відновлення козацьких святинь. Київ: допомога рідному Дніпру. Черкаси: свято спорту і спортсменів.

Читайте на 4 шпальті

Кияни ПРО: Більшість мешканців столиці підтримує ініціативи Громадського руху «Рідна країна»

ПРО фінансування партій з державного бюджету

За результатами опитування, яке провів у жовтні Київський міжнародний інститут соціології, кияни підтримали ініціативу лідера партії «Громадський рух «Рідна країна» Миколи Томенка про скасування державного фінансування партій.

Проти утримання політичних сил за рахунок платників податків висловилися **76,2%** киян; «за» — лише 16,1%.

Нагадаємо, що влітку на сайті Президента України була зареєстрована петиція з вимогою скасувати фінансування діяльності політичних партій з державного бюджету. У рекордні терміни вона набрала необхідну кількість голосів для розгляду. Як наслідок, Президент Зеленський подав до Верховної Ради законопроект, котрим скасовується фінансування партій, що отримали 2% голосів на парламентських виборах, і суттєво зменшується утримання тих, що представлені у парламенті. Верховна Рада відповідний закон ухвалила.

Як Ви, можливо, знаєте, в Україні діє державне фінансування партій, що передбачає виділення щороку певної суми грошей партіям, які на останніх виборах набрали більше 2% голосів.

Яка точка зору щодо цього питання Вам ближча?

	%
Я підтримую запровадження державного фінансування партій, його потрібно продовжувати	16.1
Я виступаю проти державного фінансування партій, його необхідно скасувати	76.2
ВАЖКО СКАЗАТИ	7.5
ВІДМОВА ВІДПОВІДАТИ	0.2

Лідер партії «Громадський рух «Рідна країна» **Микола Томенко** зазначив: *«Завдяки цій петиції нам вдалося зекономити 1,5 мільярда державних гривень за 5 років — за рахунок скасування фінансування партій, які набрали на виборах 2% голосів, та зменшення фінансування партій, які сьогодні представлені в парламенті. Насправді ми вважаємо, що цього недостатньо, і будемо наполягати на цілковитому скасуванні видатків з бюджету на діяльність політичних сил, хоча б доти, доки більшість людей перебуває на межі бідності, а на Сході країни триває війна».*

М. Томенко також закликав керівників фракцій політичних партій, які представлені в нинішньому парламенті, добровільно відмовитись від утримання за рахунок платників податків і передати ці кошти для потреб армії, освіти, науки, охорони здоров'я, культури.

ПРО ринок землі

Кияни не підтримують пропозицію влади стосовно відкритого ринку землі для великих агрохолдингів та іноземців. В цьому позиції мешканців столиці та команди «Рідної країни» цілковито співпадають. На питання соціологів: *«У разі скасування мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення чи повинні іноземні громадяни чи компанії мати право на придбання землі?»* **74,1% опитаних** висловилися проти. Схвально відповіли 18,8, а 7% було важко відповісти на питання.

Експерти Громадського руху «Рідна країна» не раз наголошували, що сьогодні важливо, з одного боку, захистити права власників паїв, а з іншого — створити запобіжники проти скуповування великих земельних масивів транснаціональними корпораціями, іноземним бізнесом та українськими олігархами.

Справді, у багатьох людей (в тому числі — киян) є ділянки сільськогосподарського призначення. Хтось отримав їх у спадок, хтось переїхав до міста із села. Далеко не всі мають можливість обробляти землю самотужки чи створювати якесь господарство. Та й отримувати орендну платню не грошима, а збіжжям та поживою для худоби вигідно, певною мірою, селянинові, й аж ніяк не мешканцеві міста. Йому зручніше було б свій пай продати. Але і в цьому разі містяни, й зокрема — кияни — не готові продавати землю іноземцям чи «доморослим» олігархам.

ПРО довіру

Соціологи поцікавилися ставленням киян до ймовірних кандидатів на посаду міського голови.

100% у рядку	Дуже негативно	Скоріше, негативно	Нейтрально	Скоріше, позитивно	Дуже позитивно	ВІДМОВА ВІДПОВІДАТИ	НЕ ЗНАЮ ТАКОГО	Баланс позитивно-негативного ставлення
ТОМЕНКО Микола	5.9	8.2	39.6	19.8	7.3	0.7	18.4	13.0
ПАЛЬЧЕВСЬКИЙ Андрій	5.5	5.9	28.0	12.2	10.1	0.9	37.5	10.9
КЛИЧКО Віталій	16.3	18.7	23.9	27.9	12.2	0.7	0.2	5.1
ІЛЛЕНКО Андрій	7.3	6.8	28.9	11.2	4.4	0.7	40.6	1.5
БЕРЕЗА Борислав	8.8	12.7	39.9	16.4	4.4	1.0	16.8	— 0.7
ГУСОВСЬКИЙ Сергій	2.1	5.5	26.4	5.6	0.9	1.0	58.5	— 1.1
ТКАЧЕНКО Олександр	10.6	8.2	29.8	9.8	4.0	0.7	36.9	— 5.0
БОНДАРЕНКО Володимир	6.1	10.1	32.6	8.8	2.2	1.1	39.0	— 5.2
ПОПОВ Олександр	11.2	15.9	31.1	12.5	6.4	0.5	22.4	— 8.2

Статистична похибка для вибірки обсягом 803 респонденти (з імовірністю 0.95 і без врахування дизайн-ефекту) не перевищує 3.5% для показників, близьких до 50%.

Таким чином, за результатами соціопитування найкращий баланс позитивного/негативного ставлення має **Микола Томенко +13**, найгірший — Олександр Попов — 8,2.

Київ має стати містом для дитини

Влаштувати малечу до дитсадка дуже просто. Її треба записати в чергу ще до народження. Так невесело жартують батьки, які зіткнулися з необхідністю влаштування малюка до дитячого навчального закладу (ДНЗ).

До проблеми забезпечення маленьких киян місцями в садочках київська команда «Рідної країни» привертає увагу міських владців не перший рік. Однак, попри переможні реляції чиновників, вона, проблема, досі залишається болючою. На 2019-20 навчальний рік було подано 13845 заявок на місця у дитсадках. У Києві працює 580 садочків. В діючих ДНЗ групи переповнені щерть. Забудовники, споруджуючи «надсучасні та суперкомфортні» житлові масиви, про дитсадки або зовсім «забувають», або передбачають винятково платні. Комунальним, як правило, тут місця немає.

А тим часом у Києві чимало приміщень дитсадків за своїм безпосереднім призначенням не використовуються.

Скажімо, за недавньою інформацією, в Києві налічувалося 90 непрацюючих дитсадків — 57 комунальних та 33 відомчі. Досліджуючи проблему, наша команда з'ясувала, що в комунальних, як правило, розташовуються установи та підрозділи владних структур різних рівнів: районні управління охорони здоров'я, юстиції, Пенсійного фонду, комунальні підприємства. Приміщення відомчих ДНЗ використовуються власниками переважно як офіси, склади й таке інше.

Найактивніше приміщення садочків «роздарювали» за часів Л. Черновецького, коли комунальну власність у Києві дерибанили шаленими темпами та обсягами. Відтоді у столиці тягнеться довжелезний шлейф спірної власності, в тому числі — й щодо дитсадків.

Низка приміщень садочків, що перебували у комунальній власності, вилучені з мережі й знесені, зруйновані, продані.

Щоправда, деякі внесені до плану відновлення на різні роки. Стосовно окремих тривають або процедура повернення до комунальної власності територіальної громади, або судові процеси. Тобто, можливо, колись у їхніх стінах знову залунає дитячий сміх...

Чи можна в короткі терміни збільшити кількість київських дитсадків?

Гадаю, можна.

Треба змусити владу повернути приміщення колишніх садочків, незаконно переданих у різні часи міськими чиновниками новим «господарям».

Влада повинна, найперше, відновити роботу дитсадків у тих будівлях, що колись були «реквізовані» й передані державним та комунальним установам (суди, фіскальна служба, міські та районні управління, комунальні підприємства тощо).

Спочатку слід створити **вичерпний реєстр таких приміщень і з'ясувати, хто і на яких умовах їх займає.**



Потім — **розробити тактику передавання цих приміщень** їхнім попереднім власникам і безпосереднім користувачам — освітянам.

Якщо у приміщенні розташувалися служби місцевих органів влади, питання вирішується досить просто: адміністративним рішенням відповідного виконавчого органу (дорученням РДА).

З орендарями теж можна проблему вирішити. Або дія договору оренди припиняється за обопільною згодою, або орендарів попереджають, що договір не буде продовжено.

Але... створюється стійке враження, що нинішня київська влада явно не поспішає розв'язувати проблему повернення садочків дітям. Бо, видається, наші полохливі чиновники побоюються «перейти дорогу» комусь із впливових персон. Адже за орендарями «дитячих» будівель частенько стоять далеко не «дитячі» структури, з якими теперішні владці просто не хочуть конфліктувати.

Тож має діяти громада. Підписувати петиції; домагатися зустрічей з очільниками та чиновниками; тиснути на них всіма іншими законними методами. Словом, якщо ми громада — то маємо діяти як громадяни. Зрештою, кожні мама й тато знають: садочок для дитини — не розкіш, а важлива умова нормального зростання.

Олександр Федоренко,
Голова Київської міської організації партії «Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна»



Україну, треба знищити українського куркуля». Тобто, українського господаря. Бо він — власник і патріот, він дбає про свою, українську, землю, а отже — про Україну.

Що треба, щоб знищити українського «куркуля», тобто справжнього господаря? Треба забрати в нього землю й переселити до міста — щоб він забув рідну мову, культуру, традиції.

Нині біда не лише з землею. Якщо ви прочитаєте всі документи, ухвалені або які планується ухвалити парламентською більшістю та урядом, то побачите, що як ніколи реальною стає загроза знищення українського села загалом.

У Програмі діяльності Уряду записано, що клас у сільській школі може існувати лише за умови, коли в ньому налічуватиметься не менше ніж п'ятнадцятеро дітей. Сьогодні діє норма — п'ятеро дітей. Тепер уявімо, скільки збережеться сільських шкіл, якщо відбудеться перехід на норматив 15-30 дітей у класі.

А. Яценюк, а згодом В. Гройсман протягом 5 років ліквідували 2100 шкіл. Я підрахував, що в разі ухвалення норми наповнення класу, запропонованої нинішнім Урядом, своє існування припинять до 5000 шкіл.

Наступна «новація» з Програми Уряду: лікарні другого і третього рівнів мають розташовуватися на відстані не менше ніж 60 кілометрів. Як доїхати

Ні - продажу землі іноземцям та олігархам!

Або Як «правнуки Кагановича» намагаються знищити українське село

Команда Громадського руху «Рідна країна» активно підтримує позицію українських аграріїв, зокрема — Всеукраїнської Аграрної Ради — які протестують проти ухвалення законопроекту від влади №2178-10 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення», що ним від жовтня наступного року запроваджується ринок землі. Причини протестів зрозумілі: не можна допустити, щоб величезні земельні масиви зосередились у власності агрохолдингів чи сучасних феодалів. В умовах, коли корупційний, тінювий ринок землі, який жодна влада так і не спромоглася впорядкувати, буде узаконений, — реальні можливості заволодіти українською землею матимуть лише найбагатші фінансово-політичні групи чи окремі олігархи. Створиться «земельний олігархат», який отримає у власність не лише землю, а й фактично людей, котрі мешкають на цій землі та обробляють її.

За нинішніх умов фермер не зможе конкурувати з «акулами» аграрного ринку. Це означає, що малий та середній аграрний бізнес, який обробляє 75% сільськогосподарських угідь України, буде просто «вичавлений» монополістами.

Крім того, попри гучні заяви, існують і певні лазівки, через які на ринок землі зайдуть іноземні покупці. Досвід країн, що стовідсотково «запустили» іноземців на свій земельний ринок, досить сумний: це гіперінфляція, провал національної економіки й таке інше.

Тобто, так чи інакше, український селянин може залишитися ні з чим, а Україна втратить своє найбільше, унікальне багатство — землю.

Протилежна позиція — «вічний мораторій». Тобто — нічого-не-роблення, консервування нинішньої ситуації, далеко не сприятливої для аграрія.

Наша команда дотримується третьої — конструктивної — позиції. Вона базується на думці переважної більшості (точніше, за опитуваннями, 73%) українських громадян, які висловлюються проти продажу землі іноземцям і агрохолдингам. А водночас — за те, щоб мати можливість продати свій пай, закласти його, тобто — отримати за свою землю гроші.

Отже, ми вважаємо, що в земельному питанні треба діяти поетапно:

- **навести лад з орендою землі.** На стихійному, невпорядкованому, тінювому ринку є купа ситуацій, коли за оренду ніхто нічого не платить. Якщо всі платитимуть за оренду, можна буде суттєво підсилити бюджет;
- **впорядкувати земельний кадастр;**
- **запровадити антимонопольні обмеження.** Адже відомо, що сьогодні в Україні кілька

магнатів орендують по 150-200 тис. га землі кожен;

- **створити земельний банк** (агентство), що даватиме дозвіл на оренду чи й продаж земельного паю територіальній громаді, а вона вже вирішуватиме, як з ним чинити.

Вибудувавши таку систему координат, ми зможемо сказати фермерові: «Якщо ви на цій землі живете, якісно обробляєте її, не погіршили стан ґрунтів, інвестуєте в розвиток села, його інфраструктуру — ви маєте право отримати визначену кількість землі у власність».

Що треба зробити негайно:

- зупинити розгляд «земельних» законопроектів, запропонованих Урядом та фракцією «Слуга народу»;
- залучити до активного обговорення аграріїв, фермерів, зацікавлену громадськість — тобто людей, які працюють на землі й розуміються на проблемі не з теоретичних публікацій, а з власного досвіду.

Тоді можна буде розробити такий підхід, коли ринок землі працюватиме в інтересах українців та України, а не транснаціональних корпорацій та новітніх феодалів.

Створення інституту земельного ринку — цивілізованого, європейського, національного, захищеного — потребує часу. Протягом кількох місяців його не зробиш. Над цим треба працювати, й довкола такого, на моє переконання, позитивного, підходу є сенс і потреба об'єднатися всім політикам та політичним силам, яким не все одно, що буде з українською землею.

Є ще одна проблема — безпекового характеру (саме так, це не перебільшення). Законопроектом пропонується встановити ліміти на володіння землею: «в одні руки» до 210 тисяч гектарів (а це дуже багато — 0,5% усіх сільськогосподарських угідь). Тим часом запобіжники для купівлі корпоративних прав інших компаній відсутні. Значить, якщо підприємство може купити низку інших підприємств, що вже придбали по 210 тис. га землі, й зосередити в себе величезні земельні масиви, взявши під контроль села, територіальні громади й цілі регіони. Отже, виникає ще й серйозна загроза «повзучої федералізації» у вигляді латифундій-регіонів, де керуватиме не місцева влада, а той-таки нинішній феодал.

Загалом же, даруйте мою різкість, якщо проаналізувати ініціативи й попередньої влади, й теперішньої — створюється враження, що нами керують правнуки Кагановича.

Той самий Лазар Каганович, якого скерувала свого часу більшовицька влада на ліквідацію Української держави, казав: «Щоб знищити



до лікарні, скажімо, старший чи недужий людині? Враховуючи бездоріжжя, відсутність транспортного сполучення, неможливість знайти машину — людина двічі помре, поки дістанеться тієї лікарні!

Але це ще не все. У тій-таки урядовій програмі бачимо, що закладів культурних послуг (маються на увазі бібліотека, музей, Будинки культури) має бути не більше, ніж один на 6-8 тисяч громадян. Нескладно порахувати, скільки будинків культури, бібліотек, музеїв буде закрито.

Отже, захищаючи від розпродажу і розграбування українську землю, ми захищаємо від знищення українську культуру, українську мову, українське село. Бо якщо ця урядова програма з освіти, культури, охорони здоров'я буде реалізована — українського села не стане.

Існує такий вислів: у селі заховані дух, енергія й сила. Ми, українці, маємо всі підстави стверджувати, що наше, українське село — це осередок українського духу, українських цінностей і світогляду. Не стане українського села — не буде українського духу, світогляду, цінностей. Не буде Українського Світу. А значить, самої України.

Тож я і мої однодумці переконані: жодного рішення щодо землі й села Верховна Рада та Уряд не можуть і не мають права ухвалювати без погодження з людьми, які живуть і працюють у селі. Тільки ці люди мають право і повинні визначати стратегію розвитку українського села, а отже — долю України.

Микола Томенко,
лідер Громадського руху «Рідна країна»

Добрі справи «Рідної країни»

Трахтемирів: шануймо наших великих попередників — не лише словами, а й добрими справами!

На Святу Покрову у славній гетьманській столиці Трахтемирові команда «Рідної країни» на чолі зі своїм лідером **Миколою Томенком** вшанувала пам'ять українців — захисників княжої України-Руси, Козацької Держави, звиятців УНР, воїнів Другої світової, нинішніх оборонців України.

Протоієрей Православної Церкви України о.Юрій (Бойко) відправив на козацькому цвинтарі поминальну службу Божу.

А потім всі охочі зробили світлини з трахтемирівськими козаками. На стенді, встановленому з ініціативи й за участі «Рідної країни» для фотографування, козаки — точнісінько як живі!..

Слід сказати, що команда «Рідної країни» не перший рік опікується козацьким цвинтарем XVI-XIX ст.ст. у Трахтемирові. Організували толоку для його впорядкування, встановили покажчик для туристів. Облаштована й дорога до цвинтаря, щоб можна було зручно дістатися та вклонитися пам'яті мужніх захисників України-матінки, віри батьківської, волі козацької.



Микола Томенко — автор цілої низки успішних патріотичних проектів — переконаний, що місце вічного спочинку українських звиятців-козаків має бути належним чином упорядковане. «Вкрай важливо, щоб Трахтемирів став місцем пошанування козацької минувшини, а не територією езотеричних псевдотеорій та розваг «елітних» мисливців», — наголошує політик.

Отже, вкотре команда «Рідної країни» показала, що любов до України можна і треба не лише виливати у пишних словах, а й втілювати власними добрими справами.

Довідка: Трахтемирів — колишнє місто, а нині село в Канівському районі на Черкащині.

Свого часу місто було козацькою резиденцією, столицею гетьманів. Поблизу Трахтемирова розташовувалася найвидатніша козацька святиня — Зарубинецький монастир. При монастирі було засновано шпиталь, де старі козаки доживали віку, а молодші — загоювали свої бойові рани.

У Трахтемирові перебував козацький уряд, тут обирали гетьманів, приймали іноземних послів, готували до походів козацькі флотилії.

Донині у Трахтемирові зберігся козацький цвинтар з кам'яними хрестами. За переказами, перші поховання з'явилися за часів гетьмана Сагайдачного (близько 1617 р.). Традиція козацьких поховань збереглася до середини XIX ст.

Нині тут — Державний історико-культурний заповідник «Трахтемирів».

Київ: допомогти Дніпру

Активісти «Рідної країни» разом з «Громадою рибалок України» на чолі з Андрієм Неліпою випустили у Дніпрові води цілу тону товстолаба. Цю рибу називають санітаром водойм, адже вона чистить їх від зайвих водоростей.

«Цього року ми вже вдруге проводимо таку акцію, — говорить її ініціатор Микола Томенко. — У квітні зарибалили Верблюжу затоку. Тепер, порадившись із екологами, обрали затоку в Оболонському районі, дуже популярну серед київських відпочивальників.

Отже, обираємо водойми, які безпосередньо пов'язані з Дніпром. Тобто, рятуємо не лише київські водойми, а й допомагаємо нашому рідному Дніпру. На жаль, у влади немає стратегії відновлення, захисту і збереження водосховищ. Зрештою, немає й самого розуміння, що це життєво важливе питання. Тим часом площа водойм скорочується (лише Київське море «всохло» на третину); міліє і заростає Дніпро. Треба очищувати береги, переробляти водорості, запобігати хижацькій забудові прибережних територій».

На думку організаторів акції, самого лише зариблення українських річок замало, а проблема нині сягнула таких масштабів, що зусиллями активістів-природолюбів її не вирішити. Потрібна державна програма порятунку українських водойм.

Принагідно зазначимо, що захищати Дніпро та київські водойми, як виявилось, треба не лише від браконьєрства, хижацького видобутку піску, зливання виробничих та побутових відходів, а й від... рослини — водяного (або «чортового») горіха, який вкриває величезні водні площі.

Боротися зі шкідником важко: водяний горіх внесений до Червоної книги України. Хоча зникнення горіхові не загрожує — ним не живляться риби. Натомість водяний горіх для риб дуже небезпечний. Він перешкоджає розвитку фітопланктону — найпотужнішого генератора розчиненого у воді кисню, без якого життя водних організмів неможливе. До того ж, затягуючи своїми «хашами» природні нерестовища, горіх не дає рибі розмножуватися. А восени вся маса горіхів поринає на дно і там гниє, внаслідок чого риби гинуть.

Українські рибалки та профільні організації вже кілька років вимагають змінити «червонокнижний» статус рослини, але поки що безрезультатно.



Тож команда «Рідної країни» звернулася до Міністерства енергетики та захисту довкілля з пропозицією вилучити водяний горіх з переліку рослин Червоної книги України, аби його поширення можна було контролювати з користю для українських водойм.

Черкаси: свято спорту і спортсменів

1 жовтня в Черкаському інституті пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля Національного університету цивільного захисту України відбулося масштабне свято для тих, хто своїми досягненнями вписує нові й нові яскраві сторінки у спортивний літопис нашої країни.

Лідер Громадського руху «Рідна країна» **Микола Томенко** разом з керівником Національного Олімпійського комітету України Сергієм Бубкою взяв участь у заходах на підтримку фізкультури і спорту в навчальному закладі.



Після показових виступів майбутніх фахівців Служби порятунку відбулося відкриття оновленого футбольного поля, на якому збірні команди співробітників Інституту пожежної безпеки та Черкаської міської ради зіграли товариський матч.

Особливою подією стало відкриття металевого комплексу (молот, диск, ядро) на базі ЧІПБ.

Від Фонду «Рідна країна» його очільник Микола Томенко в рамках акції «Здоровим і спортивним бути модно» нагородив кращих спортсменів корисними подарунками та подякував керівникові інституту Олександрові Тищенко за підтримку спорту і фізичної культури.

«У молодіжному середовищі вкрай потрібно пропагувати спорт і здоровий спосіб життя, — наголосив М. Томенко. — Університети, інститути — наші основні осередки, де є можливість залучити студентів до занять спортом, виховувати майбутніх спортсменів. Здоровим і спортивним бути справді модно!»

Олена Бондаренко,
Валентина Різняк,
Віктор Марусиченко